

Columbia

Tidning för Columbia-konferensen.

Årg. V.

ROCK ISLAND, ILL., och Moscow, Idaho, den 20 SEPTEMBER 1904.

No. 9.

Se på Jesus.

Jesus haf i ständigt minne,
vill du bli Guds barn och vän,
Jesus haf i hjärtat inne,
Jesus haf för ögonen.
Vid din möda, vid din hvila,
i din glädje, i din nöd,
se på Jesu lif och död.

Se på Jesus, och upplifve
tro och kärlek all din själ:
till allt godt din håg de drifve,
när du ser, hur han gjort väl.
Verka, såsom han, i tiden,
det som evigt frukter bär:
verka, medan dagen är.

Se på Jesus, bed och vaka.
När din fot på rosor går,
världens lust och prål försaka,
tag ditt kors och följ hans spår.
Se på Jesus, när du frestas,
då skall frestarn fly med skam
och Guds änglar träda fram.

Se på Jesus, när en fara
botar dig, och tro på Gud.
Se, ibland en rädlös skara,
Jesu lugn vid stormens ljud.
Tro på honom, som kan näpsa
haf och vindar, eld och flod,
och gå fram med kristligt mod.

Se på Jesus, när du lider:
se, hvad han, den gode, led.
Är det hjärtats hårda strider,
själens kval, dig trycka ned:
se hans ande djupt bedröfvad,
se hans blodsvett, se hans strid,
hör hans bön och känn hans frid.

Är det nödens tagg, dig sårar,
suckar du på plågans bädd:
pressar otäck dina tårar:
är af världen du försmädd:
glöms, förnekas du af vänner?
Se, hvad Jesus utstått har,
hvilken ren som ljuset var.

Se på Jesus, när du döden,
när du domen för dig ser.
Jesus än i sista nöden
ger den frid, ej världen ger.
Bed som han och böj ditt hufvud:
Jesus fullgjort allt för dig,
Jesus tar din själ till sig.

Akten på Jesus.

Ebr. 3: 1.

(Efter anteckningar vid en predikan af pastor M. L. Larson öfver detta ämne vid konferensmötets öppnande i La Conner den 3 augusti.)

Många uppmaningar ställas till oss, och i synnerhet de unga få höra sådana ofta. Den heliga skrift innehåller många uppmaningar till alla. Vår text manar oss: Akten på Jesus. Detta innebär att icke blott flyktigt tänka på Jesus, utan i våra tankar upptaga honom, i våra tankar umgås med honom. Detta är nödigt, om vi skola blifva saliga. Och dock, huru mycket tänka vi på Jesus, då vi tänka på allt annat? Om det är värdt att anstränga sig för att tänka på det timliga, huru mycket mera så i det auldiga. Då en kristen tänker på och sysselsätter sig med det jordiska, gör han det för Jesus, till hans ära. Den, som detta gör, är den bäste medlem i församlingen. Det är viktigt att besinna detta, att vi icke ljuga, då vi sjunga: Jesus är min vän den bäste. Är detta verkligen sant, att Jesus är för oss det högsta goda? Det är nödigt att blifva intresserad. Och huru blifva vi riktigt intresserade? Det blifva vi på syndarepallen. Låt Guds Ande med ordet genomborra ditt hjärta, att vi må lära känna oss såsom förtappade syndare, och det äro vi både präst och församling. Bruka ordet flitigt. Genom det lära vi känna Kristus och oss själfva. Då skola vi blifva delaktiga af den tillkommande världens kraft. Det är icke nog att akta på Jesus en liten stund: då lär man visst icke att känna honom. En taffa måste man nega betrakta, om man vill fatta, hvad artisen velat framställa. Så finnes vid världsutställningen en taffa, som, då man länge och noga betraktar den, visar sig innehålla en hel historia om inkvisitionen. Men de, som vid förbigåendet endast kastade en flyktig blick på taffan, sågo intet märkvärdigt uti densamma. Vi böra akta på Jesus dag efter dag, år efter år, att hans bild må intrve-

kas i vårt hjärta. Det medför välsignelse för en själf, och man blir nyttig därigenom. Så skall man i evigheten få se på Jesus och varda evigt lyckliggjord i hans åskådande.

Vi skola akta på Jesus såsom vår bekännelses apostel och öfverstepräst. Akta på sanningen om Jesus, framställd i vår bekännelse. Vi behöfva bekännelse. Intet samfund kan bestå utan bekännelse. Jesus är vår bekännelses apostel. Han var Guds representant på jorden. Gud är mot oss, såsom Jesus var mot människorna på jorden: sträng mot de egenrättfärdiga, mild mot de arma, öfver sina synder förkrossade.

Jesus såsom vår öfverstepräst är själfva hjärtat af kristendomen. Om han kommit och lefvat och lärt och som Elia farit till himmelen, då hade han varit oss till intet nyttig för det tillkommande. Men såsom vår öfverstepräst, vår försonare, är han vår högsta salighet. Den, som beder för fattiga syndare: Fader, förlåt dem, ty de veta icke, hvad de göra, är i sanning värd att akta på. Vill du se en fullkomlig man? Se då på Jesus. Han lefver alltid och beder alltid för oss. Akta på denne förbedjare. Då slipper du att bära dina synder. Äfven om djävul och värld fördöma dig, så är du en sann kristen, om du af hjärtat aktar på Jesus.

En orsak, hvarför vi böra akta på Jesus, är, att vi äro heliga bröder. Vår stamfader efter nåden, efter Anden, är Kristus. Man är helig genom tron på Jesus. Såsom sådana heliga äro vi syskon i nåden, syskon till Herren Jesus. Gemensamt och enskildt böra vi växa till i nåd och kunskap och i helgelse, och detta sker genom att akta på Jesus. Förgät dina synder, icke i glasot, icke i något här, men förgät dem vid Jesu kors.

En annan orsak. Vi äro delaktiga i en himmelsk kallelse. Denna kallelse gör, att vi måste akta på Jesus. Det är för himmelen, vi äro ämnade. Vi skola vandra uppåt, icke nedåt.

Våra psalmer och sånger, våra be-
kännelser, allt manar oss att akta
på Jesus.

De flesta människor lefva, såsom
om Jesus ingen betydelse hade för
dem. Lefva vi så, som om vi vän-
tade Jesus? Är vårt lif i öfverens-
stämmelse med vår bekännelse, så att
det är ett förhärlikande af vår dyre
Frälsare? Först när det blir så,
kunna vi hafva ett grundadt hopp
om evig frälsning.

Herren gifve oss nåd att mottaga
denna uppmaning: Akten på Je-
sus. Amen. N.

Jag skall låta dig komma till ro.

Mitt ansikte skall gå med dig, och
jag skall låta dig komma till ro (2
Mos. 33: 14).

Moses bad att få veta Guds vägar.
De visades honom icke. Men Her-
ren lofvade honom hvad som var ännu
bättre: "Jag skall gå med dig." Samma
löfte gäller äfven oss. Det
är ett löfte, hvarmed Gud alltjämt
uppmuntrar sitt andliga Israel.
Han, som genom öknens ledde sitt
gamla förbund-folk såsom en hjord
genom Moses och Arons hand, skall
uppenbara samma herdekärlek mot
oss. Vägen torde ej vara den, som
vi skulle hafva valt. Men valet lig-
ger i bättre händer. Han har sina
visa och rättfärdiga afsikter vid
hvarje äfven den minsta krökning
däraf.

Hvem kan utan tacksamhet erinra
sig de vägar, på hvilka Gud hittills
ledt sitt folk? Då hans får haft
att vandra genom öknens oländigare
trakter, har han, deras herde, gått
före dem. Då törnen sargat dem,
har han burit dem på sina armar.
Han har lättat hvarje kors och för-
ljufvat hvarje nöd. Låtom oss för-
trösta på honom äfven i fråga om en
okänd och växlingsrik framtid. And-
ra följeslagare och vägledare, på
hvilka vi litat, hafva kanske svikit,
men en, som är bättre än äfven de
bästa, sviker oss aldrig. Med honom
till vårt hjärtas klippa och vår eviga
del måste vi vara lyckliga, hvad el-
jest han må taga ifrån oss; vi kunna
höja oss öfver förlusten af alla jor-
diska gåfvor i medvetandet af det
ädlare arf och de eviga skatter, vi
äga i den store gifvaren. Kanske
har han funnit för godt att slå ned
någon afgud af stoft, på det han
själf, den allt uppfyllande, må inta-
ga den högsta platsen i vår kärlek.

Kanske har han funnit för godt att
beröfva oss något kärt jordiskt an-
sikte för att gifva oss mer af sitt
 eget och förmå oss att med allvar
instämma i bönen: "Om icke ditt
'ansikte går med, så låt oss icke dra-
ga härifrån."

Han tillåter oss icke att slå ned
våra bopålar på jorden och skrifu
på dem: "Här är min ro." Nej,
här bo vi i tält, där uppe är vårt
eviga hus. Det är, som om han sa-
de: Frukta icke, du skall ej på vä-
gen sakna en vän, som ledsagar dig,
hugsvalar och vederkvicker dig. Du
vandrar i ett främmande land; mitt
ansikte skall gå med dig under alla
dina mörka och mulna dagar, under
alla stunder af trötthet och nedsla-
genhet, i enslighet, i lifvet och i dö-
den. Och när färden är slutad, skall
jag, säger Herren, låta dig komma
till ro. Nådens förstling skall efter-
följas af härlighetens eviga ro.

J. M.

Ett ord till föräldrar.

Fader, moder! Tag dina barn
med dig, då du går till Herrens hus.

Hvad är orsaken till att de krist-
ne i de flesta fall låta sina barn stan-
na hemma från de offentliga sam-
mankomsterna?

Männe icke Guds sanning är af-
sedd äfven för barnen, eller förmå
icke barnen fatta evangeliets predi-
kan? Eller är det behagligare för
föräldrar att veta sina barn vara
hemma, upptagna med lekar och
kanske mindre nyttiga upptåg, än
att hafva dem vid sin sida under
bönestunden?

Hvad orsaken till barns försum-
made kyrkobesök än må vara, så är
det visst, att frukterna däraf blifva
bittra för föräldrarna och icke minst
för barnen själfva.

En orsak till det sorgliga förhål-
landet, att vi se så få vuxna barn vid
de allmänna gudstjänsterna, tro vi
den falska och skadliga åsikten vara,
att söndagsskolan är allt hvad bar-
nen behöfva besöka, och då de bevis-
tat dess möten en gång i veckan, an-
se många föräldrar sig hafva upp-
fyllt all rättfärdighet och känna sig
fullt ursäktade uti att låta barnen
gå sina egna vägar vid tiden för för-
samlingens öfriga möten under vec-
kan.

Blir ett barn invandt vid sådana
förhållanden från det att det vid tre
eller fyra års ålder börjat besöka
söndagsskolan och får fortsätta där-

med alltjämt sedan, och därtill ge-
mensam bön och familjeandakt dag-
ligen försummas i hemmet, så är det
icke underligt, att det vid äldre år,
då det anser sig för gammalt att be-
söka söndagsskolan, alldeles upphör
att befatta sig därmed och hängifver
sig åt alla de syndiga dårskaper,
som hägra för det unga sinnet. Fa-
derns och moderns böner och förma-
ningar att besöka mötena äro då
fruktlösa, ty de komma för sent.
Satan har fått för stor makt öfver
sinnet, och föräldrarnas sorg kan ej
omintetgöra hvad i många fall deras
försummelse åstadkommit. Vi veta
väl, att man omöjligen kan tvinga
någon till himmelen, men vi veta
ock, att vanans makt är stor, och
hvad ett barn får lära vid späda år
skall det i de flesta fall fortsätta
med vid mognare ålder, och den, som
af vana fått lust att besöka Herrens
hus, skall därigenom vinna en stor
fördel, ty det är i alla fall Guds san-
ning, som skall omskapa hjärtat, och
barn få ofta djupare intryck af det
predikade ordet, än hvad de äldre
kunna föreställa sig. De lära emel-
lertid under flitiga kyrkobesök att
vörda Guds ord, och föräldrarna sko-
la ej heller förlora något i fråga om
lydnad och aktning från sina barns
sida, om de vetat att i kärlek och
mildhet behålla sin auktoritet öfver
barnen och lärt dem att lyda äfven
i dessa stycken, om det än icke alltid
var enligt barneens egen vilja. Ord-
språket säger: "Böj trädet, medan
det är ungt", och detta ville vi till-
råda alla föräldrar att göra med af-
seende på sina barn i denna sak.

Satan försummar icke att vid alla
tillfällen utså sitt fördärfliga ogräs,
hvarför skulle då vi försumma att
med all flit vårda och omhulda de
dyra själar. Herren öfverlämnat i
våra händer? Visa ditt barn, att
andaktsstunderna äro dig själf kära
och efterlängtade, och att du på in-
tet villkor har lust att försumma
någon utaf dem, och om du annars
lyckats att vinna ditt barns kärlek,
så skall det icke vara dig svårt att
intressera det för mötena. Visar du
själf olust eller ringa intresse för
saken, så lönar det sig icke, att du
söker intressera andra, allra minst
ditt barn, därför, ty dina handling-
ar och ditt eget uppförande skola ut-
öfva större inflytande, än hvad de
vackraste ord förmå nträtta. Han-
na och Samuel äro sköna exempel
på den välsignelse, som följer af ett
flitigt och tidigt invigande af de

små åt Herren, och må ingen fader eller moder genom försummelse förneka sig den glädjen, som Hanna fick, att se sin son uppväxa med stor kärlek till Jehovas bud och stort nit om hans ära. Lätom oss ihågkomma, att vi inför Herren skola aflägga räkenskap för huru vi behandlat dessa, som han anförtrött åt oss.

Vår Kyrkotidning.

Bref från Adolf.

Bland bergen, den 29 aug. 1904.
Dyre broder Wilhelm.

Frid!

Tusen tack för ditt mycket intressanta och välskrifna bref. Att svaret dröjt så länge, kunde icke gärna undvikas, och därför torde du benäget ursäktas. Jag hoppas, vi icke glömt eller tappat intresse i den viktiga fråga du vidrörde: hur vi skola kunna samla vår kyrkas barn i församlingen in uti våra församlingar. Hvad du sade som svar gillar jag i allo. Men du har rätt, att det icke är ett fullständigt svar. Och då du uttalar den önskan, skall jag försöka uttala någon tanke eller snarare erfarenhet. Ty erfarenheten är ju den bästa läromästaren. Kanske skall det gagna något att märka möjlighetens gräns. Vi ville gärna samla *alla* på vår plats — väcka hos *alla* ett levande intresse i eget och andras andliga väl. Detta bör naturligtvis också vara vårt mål. Ty Gud vill, att alla skola varda frälsta, och har därför försett försoning för hela världens synd. Men Guds rikets historia lär oss, att vi icke få anse vårt verk i Herren förgäfvat, om vi icke nå detta mål. Detta är viktigt. Anse vi vårt arbete förfångt, så bli vi missmodiga och därigenom ofögliga till Herrens verk. En missmodig pastor och församling måste ge sig ut ur denna dy — eljest kunna de lika gärna lägga sig och dö. "Sådan du tror Gud vara, sådan blir han dig." Något sådant säger ju Luther. Vi se, att fienderna och motståndet till Guds rike äro mäktiga — att våra krafter räcka icke till. Så bli vi missmodiga, glömmande att Gud är med oss och att han är en smul starkare än vi — än alla rikets motståndare. Eller om vi icke glömma det, så tro vi det icke riktigt. Vi tro, att Gud icke är med oss eller att han blifvit svag som vi. Då blir han oss sådana. Då få vi arbeta i egen kraft. Då lida vi verkligen nederlag. Att vi tillfälligt bli

missmodiga, kan ej undvikas. T. o. m. sådana troshjältar som Elia, Paulus och Luther hade sådana stunder. Men att låta misströstan rota sig i själen är förskräckligt. Därtill ha vi alls ingen rätt. Gud är ju icke död. Han har icke återtagit sina löften. Han har icke upphäft sitt förbund med oss. Han säger ännu: Frukta icke, jag är med dig. Sök icke hjälp hos andra; jag är din Gud. "Det är ogudaktigt för en gudfruktig människa att vara ledsen och missmodig." För all del, lät oss icke vara så ogudaktiga. "Men om jag nu ändå känner mig bunden i missmod såsom med en stor järnkedja?" Då är där något grundfel i din andliga eller lekamliga hälsa — i ditt förhållande till församlingen, dig själf (ditt samvete) eller din Gud. Ägna då all uppmärksamhet åt att upptäcka detta. Låt för tillfället allt annat fara. Och då felet är upptäckt, rätta det, kosta hvad det kosta vill. — Men förlåt. Jag predikar för mig själf. Du lider aldrig af missmod. — Men jag höll ju på att komma från ämnet. Hvar var jag nu? Jo: för att vinna vårt folk för våra församlingar måste både pastor och församling akta sig för missmod som för döden. De måste arbeta under glad förtröstan och levande hopp. Därmed är nu icke mycket sagt, men något i alla fall. Till sådan förtröstan och sådant hopp hafva vi ock fullgiltiga skäl. Gårdagens evangelium gaf eller påminde mig om en kär tanke: den lagkloke kom till Jesus i fiendligt sinne, med en frestande fråga. Trots detta upptager Jesus frågan och ger ett för både vänner och fiender upplysande, fullt tillfredsställande svar, — för så vidt de vilja taga det. Hur mycket mer skall han icke då upptaga och tillfredsställande besvara alla frågor, som vi i ett rent sinne framställa till honom? Jag vet väl, att icke Jesus på en gång löser alla knutar för oss, men *hvar så behöfves, gör han det*.

En af vårt samfund's vördade fäder sade en gång till mig: "Jag tror, vi behöfva en förgård till våra församlingar." Ehuru han icke menade det, tror jag, att våra ungdomsföreningar i någon mån kunna tjäna som sådana — om de rätt ledas. Vi måste då se till, att intet får råda där, som är emot Kristi sinne och ande. Men jag tror icke heller, att det bör vara församlingens *enda* mål att direkt värfva med-

lemmar åt församlingen. Om den känslan blir rådaande, att man är illa tåld i föreningen, ifall man icke rätt snart begär medlemskap i församlingen, så motarbetar föreningen sitt eget ändamål. Det är hvarje kristens, hvarje pastors och församlings uppgift att göra godt mot hvar man, så långt som möjligt. Kan jag därför mot en klass ungdom t. ex. icke göra det goda att med ens vinna deras intresse för församlingen eller med andra ord: väcka ett allvarligt frälsningsbegär, och jag kan genom en ungdomsförening hålla dem från dåligt sällskap, befördra deras intellektuella tillväxt, meddela dem goda och ädla grundsatser o. s. v., så bör jag icke försumma att göra dem detta mindre goda — jag bör vara tacksam till Gud för tillfället att göra dem så mycket godt, äfven om jag aldrig kan vinna dem för min församling. Hvad jag gjort, torde bli ett utsäde; en annan får skörda.

Jag har vädjat till dopförbund och konfirmationslöfte vid pålysning och intagning i församlingen. En gång, åtminstone, med framgång. En ung man tillfrågades i kyrkorådet, hvarför han begärde inträde i församlingen, och svarade: "Jag känner, att det strider mot mitt konfirmationslöfte att stå utom församlingen." Han blef en särdeles trogen och värderik medlem.

Att mycket beror på predikan, är klart. Det gäller att få åhörarna *med sig*. På en del ställen synes det ha blifvit sed för församlingen i sin helhet att med sparsam uppmärksamhet och stor likgiltighet åhöra predikan. Pastorn har predikat i rätt tid och ordning, och församlingen har någorlunda hört hvad han sagt, och så hafva båda uppfyllt all rättfärdighet. Detta är mycket illa. Båda skulle göra det till en gemensam uppgift, att sanningens ord går från hjärta till hjärta, att hvarje gudstjänst ger ett levande och kraftigt uttryck af nägen sanning och föder angelägenhet att växa i nåd och kunskap och öfva den sanning man fått.

Endast den, som redligen kämpar, vinner seger.

Ursäkta mitt fatiga bref. Bättre nästa gång hoppas jag.

Din

ADOLF.

En missionsresa i östra British Columbia.

Det är nu något mer än ett år sedan pastor Adolf Hult i Chicago väckte uppmärksamhet på detta missionsfält. På Columbia-konferensens begäran gjorde synoden vid sitt sista möte ett anslag för dess undersökning. Pastor M. L. Larson gjorde en början med undersökningsarbetet vid genomresa från synodalmötet, men hans tid var begränsad; och på hans uppmaning beslöt Columbia-konferensens missionsstyrelse, att undertecknad skulle resa dit för att fortsätta och avsluta undersökningen.

Resan anträdde tisdagen den 23 augusti. Allra först gjordes en titt in till den nye pastorn i Bellingham. Där fick jag goda nyheter. Den ganska rymliga kyrkan börjar blifva full vid gudstjänsterna. Den lilla församlingen gläder sig innerligt att efter lång väntanstillid hafva fått egen pastor.

Torsdagen den 25 kom jag till Golden, B. C. I staden fann jag fyra svenska familjer och några unga män. Ute på landet bo ett par familjer.

Redan för ett par år sedan påbörjades kyrklig verksamhet utaf en affärsman, som till trosbekännelsen är baptist. Denna fortsattes ännu, ledd af en arbetare af samma trosbekännelse. En slags förening har stiftats för dess uppehållande. Gudstjänst hålles hvarje söndags eftermiddag och bönemöte hvarje torsdags afton. Med undantag af ledaren, en familj och en ung kvinna, äro folket tillgifna den lutherska kyrkan.

Samma afton jag kom var jag med på bönemötet och blef inbjuden att leda det. Söndagen den 28 hölls tvenne gudstjänster. På förmiddagen hade jag vid pass 20 åhörare, på aftonen 38. Ordet åhördes med stor uppmärksamhet i synnerhet vid senare tillfället. Efter gudstjänstens slut framställde jag mitt ärende. Jag tror, att en svensk luthersk församling kunde hafva organiserats vid detta besök. En och annan uttalade önskan därom, men då platsen ligger så aflägsen, 475 mil från vår närmaste pastor och församling i Vancouver, ansåg jag rådligast att dröja därmed, tills de andra platserna på fältet blifvit undersökta.

Golden är en järnvägsstad. De flesta af vårt folk arbeta för C. P. R. Co., några vid ett sågverk ett li-

tet stycke utanför staden. Ett grufbolag, mestadels svenskt, äger åtskilliga "claims" i stadens närhet. Ett har bearbetats några år. Man fortsätter ännu. Huruvida det blir en guldgrufva, ligger ännu i det ovissa.

Staden ligger i en trång dal mellan höga branta berg, så att helt litet land är dugligt till jordbruk. På måndagseftermiddagen besökte jag en af de två svenska farmarna sex mil från staden. Hela denna farm kan konstbevattnas med mycket ringa kostnad. Då alla farmprodukter äro mycket dyra, måste en sådan farm i dessa trakter vara mycket värderik.

Klimatet är godt. Sommaren är skön; vintern är icke så kall, fast mycket snö faller. Den rena, lätta bergluften verkar starkt lifvande på en kustbo, så att både kropps- och själsarbete blir en njutning.

På tisdagen stannade jag af i Moberly, 7 mil väster om Golden. Där fann jag tre familjer och inga andra. På aftonen hade vi en andaktsstund. En familj bor på farm; de två tjäna C. P. R. (Carl Peter Rasmussen uttydes det af somliga). Dessa familjer kunde tillhöra en församling i Golden.

Mellan Moberly och Revelstoke finnas endast enstaka svenskar. Det senare är den största staden i östra B. C. Där äro ock de flesta svenskarna bosatta. Äfven det är en järnvägsstad. Omkring 20 svenska familjer finnas där. Jag uppsökte 12 af dem. Veckan förut hade Waldenström varit där och predikat och föreläst. För fredagsaftonen den 2 sept. var gudstjänst utlyst för en af missionsförbundets pastorer från Minnesota. Således synes där icke vara brist på predikanter. Jag och 10 andra samlades på bestämd tid och ort. Vi väntade tåligt till kl. 9, men ingen predikant kom.

På söndag hade vi gudstjänst förmiddag och afton. På förmiddagen samlades något öfver 30, på aftonen något mindre.

Svenskarna i Revelstoke äro mycket delade i kyrkligt hänseende. Några tillhöra de engelska metodist- och presbyterianförsamlingarna, några hafva varit missionsvänner, några gå aldrig till kyrkan, icke ens då Waldenström predikar. De, som voro närvarande vid dessa två gudstjänster, åhörd dock ordet med stor uppmärksamhet. Det kändes, som om Gud hade öppnat mer än en

Lydias hjärta, så att de gånvo akt på hvad som sades, och några ville "med båda händerna rösta för" en svensk luthersk församling i Revelstoke. Där finnas några unga kvinnor och ganska många unga män.

Då jag efter kvällsgudstjänstens slut frågade, hvad utsikt man trodde där fanns för svensk luthersk församling, svarade en man, som är väl känd i staden och som själf har varmt kyrkligt intresse, att det mesta man kunde räkna på vore 10 familjer. De kommo öfverens om att det vore visligt att dröja med församlingsorganisation, tills jag lärt känna förhållandena i Notch Hill. — Dit reste jag på måndagsaftonen den 5 — nej, tisdagsmorgonen var det, ty tåget var 7 timmar sent. Där fann jag fyra familjer. På aftonen samlades vi till en andaktsstund. Jag och halfva församlingen fingo åka till kyrkan på "hand car". Äfven där syutes icke vara någon synnerlig brist på predikanter. Kvällen innan jag kom hade alla varit med på engelsk gudstjänst, och veckan förut hade en svensk predikant varit där. Dock ville man äfven här hafva ordnad svensk luthersk verksamhet. Man trodde ock, att settlementet skall tillväxa, ty här finnes rätt godt farmland.

Kamloops och Qualt hade jag ock ämnat besöka. Jag skref till båda platserna. Från Kamloops fick jag det svaret, att brefskrifvaren icke visste om någon mer svensk. Från Qualt fick jag intet svar, men i Notch Hill fick jag veta, att där numera är blott en svensk familj, och den vill knappt låta veta, att den är svensk.

De bofasta svenskarnas antal i British Columbia är således icke stort. Bland den s. k. "floating population" är deras antal nog betydligt större. Anmärkas bör ock, att hela trakten för 20 år sedan var en fullkomlig vildmark och att befolkningen i det hela taget ännu är ringa. Procenten af svenskar är därför rätt stor. Det kyrkliga och andliga intresset bland vårt folk är ock jämförelsevis allmänt. Det svåraste i situationen är fältets isolerade läge. Läge det nära en af våra pastorer och församlingar, kunde det lätt tillgodoses med predikobesök. Några flera svenskar torde inflytta i en snar framtid, och då kunna tre små församlingar bildas och utgöra ett pastorat.

I Golden blef jag mycket vänligt

mottagen och härbärgerad i hr A. P. Dahlquists hem. I Revelstoke på samma sätt i mrs Andrew Blackbergs hem. Hon härbärgerade och hela församlingen vid de tvenne gudstjänsterna. Hon försäkrade ock, att närhelst någon af våra pastorer besöka Revelstoke äro de välkomna att stanna hos henne, och hon är villig att alltid upplåta sitt hus för gudstjänsters hållande. Äfven Dahlquists sade ett hjärtligt välkommen åter. Både Golden och Revelstoke bidrogo frikostigt och själfmant till mina reseutgifter.

En hjärtlig hälsning till alla vänner i Golden, Revelstoke och Notch Hill. Hjärtligt tack för gästvänskap och all annan vänskap.

G. A. ANDERSON.

De märkta träden.

Sakta susade höstvinden genom de höga furornas kronor; fågelsången, som annars gaf skogen lif, var förstummad, och det enda, som störde tystnaden, var en nötskrikas kraxande och en orrtupps långdragna locktoner. Den gamle jägmästaren, som var min följeslagare, gjorde mig uppmärksam på skogens skönhet och pekade med stolthet på några skygga rådjur, hvilka snabbt ilade öfver den öppna gräsplanen.

”Ja, här är härligt, men det är dock en sak, som skär mig i ögonen”, anmärkte jag. ”Se på de där vackra bokarna vid uthuggningen — och furorna bredvid vägen — och de präktiga gamla ekarna inne i skogen — har inte någon okynnig hand varit framme och gifvit dem alla ett hugg i stammen? Det ser ut, som hade de fått ett kraftigt hugg af någon skarp handyxa. Hvem har vågat att behandla dem så illa?”

Jägmästaren skrattade.

”Det har jag vågat! De äro sådana träd, som skola fällas, och därför märker jag dem, så att mitt folk icke kan begå något misstag. Mången stam, som ser frisk och präktig ut, bär redan döden i hjärtat och är mogen att falla för yxan, såvida man annars skall få någon nytta däraf. En och annan får stå kvar ett år, eller kanske två, innan dess tid kommer, men alla måste de så småningom bort för att lämna rum för ett yngre och kraftigare släkte.”

Vi gingo vidare. Mina tankar voro upptagna af den bild, som jäg-

mästarens ord frammanat för min själs ögon.

”Yxan är redan satt till roten af trädet” — det var dessa ord, som det rödskiftande höstlandskapet tillhviskade mig. Äro vi kanske också bland de märkta träden, hvilka snart skola fällas? Är den tid nära eller fjärran, då det heter: ”Hvart och ett träd, som icke bär god frukt, skall afhuggas och kastas i elden.” Eller våga vi hoppas att få räknas bland dem, om hvilka David sjunger: ”Han är såsom ett träd, planteradt vid vattubäckar, hvilket sin frukt bär i sinom tid, och dess löf försvinna icke?”

Låt oss vakna upp ur vår sömn och betänka hvad vår frid tillhörer!

En vacker dröm.

Jag sov och drömde. Jag drömde, att jag kom in i en vacker kyrka. Folket höll på att samlas i kyrkan. De som kommo tidigt, de satte sig icke därborta vid dörren för att se på alla, som kommo in, utan gingo långt fram och fyllde de främsta bänkarna först för att i stillhet och ostörda få för sig själfva läsa dagens text och bedja om Guds välsignelse. De, som kommo senare och fingo sittplatser, nödgades till sin stora sorg sitta längre bort. De, som kommo sent, fingo sitta vid dörren. Jag märkte, att man ansåg det som mindre hedrande att komma så sent, så att man nödgades sitta därborta vid dörren. Tiden var inne och gudstjänsten skulle börja. Då voro alla samlade. De ville icke förlora den minsta del af gudstjänsten. Alla hade medtagit sin psalmbok, och när därför orgelns toner hade genom ett stämmingsfullt förspel beredt församlingen på sång, så instämde alla med kraft och började sjunga i första ordet på den första versen i den första psalmen. O, hvad den psalmsången brusade! Jag hörde olika stämmor i församlingen. De sjöngo fyrstämmigt. O, den sången! Jag trodde, jag var i himmelen. I drömmen erinrade jag mig orden i den gamla svenska psalmboken:

”Men när tempelsången stiger andaktsfull mot himlens höjd, oro stillas, klagan tiger, hjärtat slår af helig fröjd; själen då från jordens grus, frängtande till Faders hus, himlens tungomål re'n talar och af hoppet sig hugsvalar.

O min själ, du skall dig svinga till det Salems berg en gång, där kerubers harpor klinga bland de sällas segersång.”

Jag höll på att icke komma till slut på dessa vackra ord, förrän sången tystnade och gudstjänsten fortsattes. Inga sängångare störde församlingen. I gudstjänstens alla delar deltog församlingen som en man. Alla läste tron högt och kraftigt och med mening. Predikan åhördes med spänd uppmärksamhet. Ja, somliga skrufvo ned hvad de ville minnas. När predikan var slut, såg jag icke en enda person, vare sig barn eller ungdom eller äldre, gå ut. Jag tänkte: det här är ett hälsosamt folk. Ty från barndomen har jag lärt, att alla, som gå ut ur kyrkan, innan gudstjänsten är slut, äro sjuka antingen till sinnet eller kroppen. Nej, de stannade alla. När den allmänna bönen bads, deltog alla däruti och avslutade den med ett kraftigt amen och högt Fader vår. Men när man kom till det aktslycke, som kallas ”det högtidligaste ögonblick i den lutherska kyrkans liturgi”, när församlingen sjungit ”Herren vare tack och lof, Halleluja, Halleluja, Halleluja”, då sjöng församlingen högtidligt, och den uttalade välsignelsen föll därefter på församlingen som en ljufilig himmelens dagg. Jag hade firat en högtidsstund. Jag kände mig till kropp och själ så tilltalad, att jag vaknade. Jag hade drömt.

Fridsbudet.

Tala vänligt.

Tala vänligt, blida ord äro regn för törstig jord. Hårda ord som nässlor reta, sara, surga och förtreta.

Tala hoppfullt, hoppets ord föra sol och vär ombord. Kalla ord likt dystra skyar gifva endast — tårbyar.

Tala sanning, den består sommar, vinter, höst och vår. Den går fram i — alla väder och bär alltid — kungakläder.

Tala sakta, tänk dig för, säg ej allt hvad örat hör. Äfven om det gäller fakta, tänk och — tig och tala — sakta.

Och om man din hjälp begär, tänk på löftet, som du ger. Lätt är vackra löften gifva, bättre är att trofast blifva.

Columbia.

officielt organ för Columbia-konferensen, utgives den 15 i hvarje månad af Lutheran Augustana Book Concern, Rock Island, Ill.

Redaktör: Pastor N. J. W. NELSON.
823 E. 5th St., Moscow, Idaho.

Prenumerationspris:

För helt år i förskott 50 cents
" " " till Sverige 65 "

Observeral

Ä den å tidningen eller omslaget fastklitrade adresslappen angifves, till hvilken tid tidningen är betald. Om detta datum är lika med eller äldre än det å löpande nummer, så betyder det, att prenumerationstiden är utlupen, och att prenumerationen bör förnyas.

Då enskild prenumerant insänder sin afgift, erhåller han ej skriftligt kvitto, utan datot å adresslappen framlyttas.

Vi bedja, att man benäget underrättar oss, om tidningen icke kommer regelbundet, och om möjliga misstag och oegentligheter.

Entry as second class matter at the Rock Island, Ill. P. O. applied for.

Konferensens ämbetsmän.

Pastor M. L. LARSON, ordf., 911 Stewart Street Seattle, Wash.

Pastor C. E. FRISK, sekr., 511 So. 8th Street, Tacoma, Wash.

Pastor G. A. ANDERSON, vice ordf., och kassör, Mt. Vernon, Wash., R. F. D. No. 4.

Kyrkliga nyheter.

Portland, Oregon. I enskildt bref af den 2 dennes skrifer hr Oscar Carlson: Tiderna växla om med oss såsom församling här i Portland. Pastorsbesök ha vi haft rätt ofta, sedan vår älskade pastor Skans dog. För närvarande ha vi pastor Victor N. Thoren från Nebraska här. Vi kallade honom för 3 månader, men ledsamt nog kan han inte stanna mer än 3 veckor, på grund af att den studerande han har hemma i sina församlingar reser till skolan, och dessutom är fru Thoren sjuk.

I går erhöles vi svar från pastor Carl J. Renhard. Till vår glädje har han antagit kallelsen och loftar att vara här den 1 eller 2 december. Men det blir en lång, svår tid för oss att vara utan pastor till den tiden.

Pastorerna Edlund, Bengtson, Rydquist och Nyström samt stud. Jenson från Spokane hafva gifvit oss besök. Pastorerna Nyström och Rydquist hafva lofvat att hjälpa oss igen, när pastor Thoren lämnar oss.

* * *

Bellingham, Wash. Pastor B. S. Nyström från Hockinson, Wash., predikade i vår kyrka tisdagskvällen den 9 augusti.

Mrs Christofferson, en af våra trogna församlingsmedlemmar, har flyttat till Hockinson, Wash., för att bosätta sig där på gamla dagar. Vi önska henne all trefnad och välsignelse.

En barnens sångkör har nyligen bildats under ledning af församlingens organist, mrs Linden. Denna kör har redan på ett förtjänstfullt sätt glädt oss med sång vid våra gudstjänster.

Kyrkan har i dagarna undergått reparation. Herr August Helgren, Charley Lindsey och John Mattson hafva utfört arbetet. Ungdomsföreningen bestriider omkostnaden.

Teol. stud. E. K. Jonson från Rockford, Ill., gjorde oss ett kärt besök. Han har vistats i Spokane, Wash., i sommar och biträdt pastor J. Jespersen i den kyrkliga verksamheten. Herr Jonson är en driftig ung man och har lyckats förträffligt i sitt arbete här i västern. Vi hoppas, att han nästa sommar kommer hit ut och då som ordinerad pastor upptager sitt arbete inom vår konferens.

Vid ungdomsföreningens senaste möte, den 24 aug., utfördes följande program:

1. Sv. ps. 124.—musikkåren
2. Bibelläsning och bön.
3. Musik (Andante).—musikkåren
4. Föreläsning: "Den kristna kyrkan i det första århundradet".
.....stud. E. K. Jonson.
5. Sv. ps. 3.....musikkåren.
6. Die Wacht am Rhein.....
.....musikkåren (i kvartett.)
7. Deklamation: "Svenskarna i Amerika".....Oscar N. Neil.
8. Kronobergarnas marsch.....
..... musikkåren.

Till sist serverades förfriskningar, bestående af kaffe, ice cream och cake.

Programmet var i allo intressant. Talaren skildrade på ett lifligt sätt den kristna kyrkans strider och segrar under dess första skeden. Musikkåren befastade ytterligare sitt rykte, och "svenskarna i Amerika" representerades på ett förtjänstfullt sätt af deklamatorn. De unga damerna visade sin skicklighet i tillagandet af välsmakande förfriskningar.

I Clearbrook hölls lördagen den 13 aug. en "ice cream social," som inbragte omkring 26 dollars.

* * *

Från Astoria-pastoratet. Astoria. Söndagen den 14 augusti hade vår församling här en stor högtidsdag. Pastor Edlund från Los Angeles, församlingens forne lärare, gästade hos oss, och på denna dag samlades man i Guds hus. Där firades högmässa och nattvardsgång på förmiddagen. Kyrkan var fylld med folk, och många framträdde till

nådens bord. Tre nya kommunikanter intogos i församlingen. På kvällen predikade pastor Edlund på engelska språket. Församlingen visade sin tacksamhet genom att upptaga en kollekt på \$27 till pastor Edlunds förman.

Tisdagen den 30 augusti höll församlingen sin årliga utflykt. Ångbåten "R. Miler" förde den "glada skaran" till den vanliga utflyktsorten på en af den vackra "Youngs River"-flodens stränder.

Fredagskvällen den 2 september höll kvinnornas syförening sin årliga försäljning och social i kyrkans undervåning. Inkomsterna för aftonen öfvergingo förväntan.

En man kom nyligen till under-tecknad med \$100 i klingande guldmynt för missionen i Indien. "Betala Herren dina löften!" Hvem vill nu gifva \$100 för hemmissionen? Guds rike behöfver många sådana människor.

Församlingen har beslutat att till nästa år restaurera kyrkan. Subskription har börjats och Gust Holmes och Andrew Young hafva redan tecknat \$100 vardera. Gud välsigne detta påbegynta verk!

Mist och Fishhawk. Församlingen här har tagit mått och steg för att i höst bygga ett kapell i Fishhawk för den engelska verksamheten där. Detta kommer att fylla ett länge känt behof. Språkfrågan synes härigenom få en lätt lösning, och så gifves där tillfälle för de många engelskt talande familjerna, som sakna kyrklig förbindelse, att ingå i vår församling.

GUSTAF E. RYDQUIST, pastor.

* * *

Seattle, Wash. Arbetet här pågår som vanligt. Äfven under den vackra sommartiden hafva gudstjänsterna varit väl besökta. Förtbrukade ungdomsföreningen lägga ned sin verksamhet under sommaren af brist på besökare vid mötena, men det har ej behöfts under de senaste två eller tre åren. Denna förening skänkte församlingen \$100 här om dagen. Hon har nu till fullo betalt sitt utmärkt goda piano och har bytt bort den första kyrkoorgeln för en mera fullständig. Syföreningen började åter sina möten i juli månad. Hennes möten äro ock väl besökta.

Ett par af våra pastorer och en studerande hafva hedrat oss med kära besök. Pastorerna Kinell från California och Thoren från Nebras-

ka voro hos oss söndagen den 21 aug. Den förstnämnde predikade på f. m. och den sistnämnde på aftonen. Följande tisdag reste pastor Thoren till Portland för att upptaga verksamheten under en del åtminstone af vakan-tiden. Pastor Kinell predikade ock för oss på torsdags kvällen den 25 augusti. Studerande E. K. Jonson höll föreläsning på ungdomsföreningens möte den 26 aug. öfver ämnet: "Den kristna kyrkan under det första århundradet." Han predikade i Everett på f. m. och här på aftonen af den 28 aug. För dessa besök vilja vi än en gång uttrycka vårt innerliga tack. Välkommen åter.

I augusti flyttade en af våra medlemmar hem till Jesus, nämligen lilla Hanna Skone, dotter till mr och mrs Carl Skone. Hon insjuknade i difteri och dog, medan pastorn var i La Conner på konferensens allmänna missionsmöte. Hon måste jordfästas samma dag. Tysk luth. pastorn Emil Knappe förrättade akten. Lilla Hanna var 8 år och 14 dagar gammal, när hon insomnade i Herren. Hon sörjes och saknas af sina föräldrar, två bröder och en syster samt andra släktingar. Gud tröste de sörjande och gifve nåd till ett saligt återseende där hemma.

* * *

Moscow, Idaho. Söndagen den 4 dennes firade vi Herrens heliga nattvard i vår församling. Fem kommunikanter och fem barn upptogs därvid i församlingens gemenskap. De hälsas hjärtligt välkomna.

Med vår församling i Troy för-cnade sig ock nyligen fem kommunikanter och ett barn, hvilka alla deok kommo från församlingen i Moscow.

* * *

Spokane, Wash. Åtta veckors svensk skola med 52 inskrifna barn har hållits af teologie studerande E. K. Jonson. Skolan afslutades den 12 aug. med en lyckad examensfest, hvarvid en inträdesafgift af 50 cts för äldre och 25 cents för barn, ej tillhörande skolan, erlades. Inkomsterpa belöpte sig till \$56.50.

Studerande Jonson, som under sommaren tjänsiggjort i församlingen såsom pastorsbiträde och skollärare, lämnade Spokane den 17 aug., och anträdde en längre resa till Quincy, Seattle, Tacoma, Everett och Bellingham, Wash.; Portland, Oregon; St. Louis, Mo.; Chicago, Rockford och Beck Island, Ill. Stud.

Jonson har under sin vistelse här gjort sig älskad och aktad genom sin goda undervisning, utmärkta predikningar och tal samt sitt trefliga umgängessätt. För att säga ett hjärtligt farväl och betyga honom sin hyllning samlades man på kvällen den 16 aug. i pastorshuset, där församlingens pastor å de församlades vägnar ofverlämnade till honom en penninggåfva af \$52.25. Tal, sång, musik och förfriskningar serverades, och en trefflig afton tillbragtes.

Den 1 sept. anlände prof. N. A. Krantz från McPherson, Kans., hit till Spokane. Han ämnar bosätta sig här och upprätta ett musikkonservatorium. Till den vördade och aktade professorn och hans familj säga vi: Hjärtligt välkomna till vår goda stad. Må er vistelse här bli lång och välsignelsebringande.

* * *

Coeur d'Alene, Idaho. Gudstjänster hållas här hvarannan söndags e. m. af pastor J. Jespersion från Spokane. En församling håller på att bildas. Tvenne välbelägna tomter ha anskaffats, på hvilka man ämnar i en snar framtid bygga kyrka. Syföreningen, som nu är en sex månader gammal, hade den 27 aug. en mycket lyckad "lawn social". Omkring 175 personer voro närvarande.

Pastoral förrättningar.

DÖPTA:

Af pastor Martin L. Larson:

Den 2 juli: Edith Lovisa, dotter till Carl och Ida Levander, Seattle;

den 4 juli: Edvard Arvid, son till Matt. och Hilda Erickson, Getchell, Wash.;

samma dag: Clarence Tolstoi Alexander, son till Theodor och Clara Augusta Gran, Mantle, Wash.;

den 11 juli: Jalmar Waldemar, son till August och Maria Österberg, Seattle;

samma dag: Victor Blademar, son till näst ofvannämnda föräldrar;

den 16 juli: Anna Alice, dotter till Johan Peter och Augusta Forsmark, Seattle;

den 17 juli: Olof Edwin, son till Ole och Hilda Flack, Fremont, Wash.;

samma dag: Herbert Leonard, son till Nels och Hanna Carlson, Woodinville, Wash.;

samma dag: Elmer Walter Melcum, son till William och Maria Chender, Seattle;

den 19 juli: Ralf Agnar, son till Magnus och Albertina Peterson, Kent, Wash.;

samma dag: Ida, dotter till Nels och Carrie Johnson, Kent, Wash.;

den 30 juli: Bernice Marie, dotter till Axel och Jenny Benson, Seattle;

den 31 juli: Ellen Maria, dotter till Conrad och Maria A. Abrahamson, Seattle;

den 2 aug.: Ruth Anna Elice, dotter till mr och mrs August Weinhardt, Green Lake, Wash.;

den 14 aug.: Louis Gustavus, son till mr och mrs Gus Anderson, Seattle;

den 24 aug.: Viola Maria, dotter till mr och mrs William Kronquist, New Castle, Wash.;

samma dag: Edward, son till mr och mrs Gust Halvar, Getchell, Wash.;

den 28 aug.: Donald Victor, son till mr och mrs Victor J. Anderson, Seattle;

den 29 aug.: Arnold, son till mr och mrs Andrew Peterson, Bothell, Wash., (medlemmar där);

samma dag: Signe Maria, dotter till mr och mrs Alexander Sundström.

Af pastor Gustaf Bergman:

Den 31 juli: Florence Marie, dotter till mr och mrs Harry Larson;

samma dag: Walter Douglas, son till mr och mrs Stephen Sheets;

den 14 aug.: Elmer Everett och Gladys Elvira, son och dotter till mr och mrs Ben Anderson.

Af pastor B. E. Bengtson:

Den 20 juli: Johan Lennard, son till Hugo och Hilma Sofia Kotka, West Marshfield, Ore.;

den 25 juli: Edgar Alexander, son till Alex och Berta Anderson, West Marshfield, Ore.

Af pastor N. J. W. Nelson:

Den 16 juli: Alice Esther, dotter till mr och mrs Claus Uno Petersen, Moscow;

den 31 juli: George Dean, son till mr och mrs George Vollmer, Lewiston, Idaho;

den 3 sept.: Florence Rachel, dotter till mr och mrs John A. Sampson, Moscow;

den 4 sept.: Clyde Melvin, son till mr och mrs C. H. Lundberg, Moscow.

VIGDA:

Af pastor Martin L. Larson:

Den 2 juli: Crispin Nelson och Hedina Younggren;

den 3 juli: Theodor Anderson och Sara Maria Bro;

den 16 juli: Peter Algot Englund och Julanda Friman;

den 30 juli: Nels P. Johnson och Hanna E. Johnson; alla från Seattle.

Af pastor J. Jespersion:

Den 2 juli: Peter Wm Peterson och Christina Johnson, båda från Spokane;

den 4 juli: Carl Rosberg och Lena Chelgren, båda från Spokane;

den 5 juli: Victor Maki och Elina Engblum, båda från Coeur d'Alene, Idaho;

den 13 juli: Christian Olson från Clarkston, Wash., och Carrie Lind från Duluth, Minn.;

den 27 juli: Charles F. Appelquist och Amanda Bergman, båda från Spokane;

den 31 juli: Peter Gottfrid Johnson och Ellen Jacobina Jacobs, båda från Burke, Idaho;

den 2 aug.: Wm Arthur Clizer från Tekoa, Wash., och Hilma Amelia Johnson från Spokane;

den 11 aug.: Charles Carlson och Edith Nelson, båda från Coeur d'Alene, Idaho;

den 21 aug.: Geo. A. Rea och Nancy Myrtle McGee, båda från Spokane;

den 23 aug.: Frank Peterson och Derothea Sofia Youngberg, båda från Spokane.

JORDEFÄSTADE:

Af pastor Martin L. Larson:

Den 10 aug: Clifford Green, Seattle, 9 år;

den 29 aug.: Mrs Augusta Oslund, Derby, Wash., 40 år.

Georg Mullers vittnesbörd och erfarenheter.

SPRIDDA DRAG UR HANS SKRIFTER.

Hvarför hans barnhem grundlades.

Georg Muller, grundläggaren af de berömda barnhemmen i Ashley Down, Bristol — inrättningar, som under många år utgjort den nya tidens största monument åt en bönhörande Gud — skriver i sina värdefulla, lärorika verklighetsskildringar "Narratives of the Lord's dealings with George Muller", bland annat följande rörande orsaken hvarför han upprättade sitt barnhem:

"Jag träffade understundom Guds barn, som i sitt inre frestades till bekymmer vid tanken på älderdomen, då de ej mer skulle orka arbeta, och följaktligen ledo af fruktan att en gång nödgas komma till fattigvården. Om jag i ett dylikt fall för dem påpekade, att deras himmelske Fader alltid hjälpt dem, som satt sin förtröstan till honom, svarade de visserligen ej alltid, att tiderna hade förändrats; dock var det tydligt, att de ej ansågo Gud för den *levande* Guden. Min ande nedslags ofta häraf, och jag längtade att kunna framhålla något för Guds barn, hvarigenom de skulle se, att

han icke heller i vår tid öfvergifvit dem, som förtrösta på honom.

En annan klass af troende voro affärsmän, som ledo till sina själar och drogo skuld öfver samvetena, genom att sköta sina affärer nästan på samma sätt, som oomvända göra det. Konkurrensen, dåliga tider, öfverbefolkning m. m. nämndes som orsaker, hvarför, därest affärerna bedrefvos helt enkelt efter Guds ords fordringar, man ej kunde vänta att det skulle gå bra. En sådan broder kunde måhända uttrycka den önskan, att hans ställning blefve en annan; men mycket sällan såg jag, att han ställde sig inför Gud, fattade ett heligt beslut att förtrösta på den *levande* Guden i sin handel och vandel och sålunda bevarade ett godt samvete. Åt dessa bröder önskade jag äfven gifva ett tydligt bevis på att Gud är oföränderligen densamme.

Ännu finns en tredje klass personer, hvilka antingen befunno sig på platser, där de ej med godt samvete kunde förblifva, eller hvilka intogo en obiblisk ståndpunkt med afseende på andliga ting; men båda dessa slag af människor fruktade, då de beräknade följderna, att öfvergifva en ställning, hvari de dock ej helt kunde vandra med Gud, eller lämna sin anställning, utan att erhålla nytt arbete. Min ande längtade efter medel att gifva deras tro större kraft, ej blott genom att förete vittnesbörd ur Guds ord, om hans villighet att hjälpa alla dem, som förlita sig på honom, utan äfven att gifva dem *rent praktiska bevis* på att Herren är densamme i vår tid som fordom. Jag visste väl, att Guds ord borde vara de troende nog, och genom hans nåd var det så för mig; men dock ansåg jag mig böra räcka mina bröder en hjälpare hand, om jag på något sätt, äfven genom synbara bevis på Herrns oföränderliga trofasthet, kunde styrka deras händer i Gud. Ty jag ihågkom väl, hvilken stor välsignelse min egen själ emottagit genom Herrns trofasthet mot August Herman Francke, hvilken, i förlitande ensamt på den *levande* Guden, grundade ett ofantligt barnhem, hvilket jag flera gånger sett med egna ögon. Jag ansåg mig därför själf förbunden att i den särskilda punkt, hvari jag fått ljus, bevisa mig såsom en tjänare i Guds församling: nämligen genom att *taga Gud på hans ord och lita därpå*.

Alla dessa min själs öfningar, hvilka härrörde däraf att så många troende, dem jag kände, voro tryckta och oroade till sinnet eller gingo med skuldbelastade samveten, emedan de ej förmådde förlita sig på Herren, dessa mina tankar användes af Gud till att i mitt hjärta väcka den önskan, att både inför Kristi kyrka i stort och inför världen bevisa, att han ej det minsta förändrats. Och detta tycktes mig bäst kunna ske genom inrättandet af ett barnhem. Det måste vara något, som kunde ses, äfven af det naturliga ögat. Om jag, en fattig man, endast genom bön och tro samt utan att begära af någon enda människa, finge medel till att upprätta och underhålla ett hem för värlösa barn, så vore detta något, som genom Herrns välsignelse kunde blifva ett medel att stärka Guds barns tro, äfvensom ett kraftigt vittnesbörd för de oomvända om Guds rikets verkligheter.

Detta var då den första anledningen till grundläggandet af barnhemmet. Jag önskade visserligen af hela mitt hjärta användas af Gud att blifva till välsignelse för de fattiga barnen själfva, dessa arma, beröfvade sina föräldrar, och söka med Guds hjälp göra dem godt för hela lifvet; jag längtade äfven, att Gud ville använda mig att uppfostra dem i Herrns vishet och fruktan; men dock förblef det första, ursprungliga (och det är så ännu), att Gud skulle bli förhärligad därigenom, att de värlösa i min vård finge allt hvad de behöfde endast genom *bön och tro*, utan att jag eller mina medarbetare begärde hjälp af någon, hvarigenom man således kunde se, att Gud *ännu är trofast och ännu hör bön*. Att jag ej misstog mig häruti, har bevisats öfvernog sedan november 1835, såväl genom många syndares omvändelse, de där läst berättelsen om detta arbete, som ock genom den mångfaldiga frukt, som burits i de heligas hjärtan, hvarför jag af hela min själ är Gud tacksam, för hvilket allt äran och loftet tillhöra honom ensam, hvilket jag äfven genom hans hjälp kunnat i rikt mått inför människorna ådagalägga."

Huru de första barnen erhöles.

Efter det Georg Muller ömtalat barnhemmets öppnande och ett förslag om inrättandet af ett småbarnshem, skref han i maj 1836:

“Så vidt jag kan erinra mig, framlade jag för Herren i mina böner äfven de minsta omständigheter rörande barnhemmet, väl kännande till min egen svaghet och okunnighet. Men det fanns en sak, som jag aldrig bedt om, nämligen att Herren äfven måtte sända mig barn; ty jag tog för gifvet, att det skulle inkomma en hop ansökningar. Men ju närmare dagen led, som blifvit utsatt för emottagandet af ansökningar, desto mer tilltog min inre fruktan, att Herren skulle gäcka mina naturliga förväntningar och visa mig, att jag ej i något enda ting kunde vinna framgång utan honom. Den utsatta dagen kom och gick, men ej en ansökning inlämnades. Jag hade redan dessförinnan upprepade gånger frestats att tänka, det jag dock möjligen, när allt kom omkring, mot Herrens vilja påbörjat denna verksamhet. Denna omständighet bragte mig nu att hela aftonen den 3 februari ligga i bön för min Gud och ånyo undersöka mitt hjärta, angående motiverna till barnhemmets upprättande, och jag blef i stånd att, liksom tidigare, våga säga, att *Herrens ära* varit hufvudmålet, d. v. s. att man måtte se, att det ej är ett fåfängligt ting att förtrösta på lefvande Gud, och att mitt nästa mål var de värnlösa barnens audliga väl; det tredje: deras kroppsliga förkofran. Jag fortsatte mitt bedjande och bragtes slutligen därtill att af *hela hjärtat* kunna glädja mig öfver att *Gud* skulle blifva ärad, äfven *om han gjorde saken om intet*. Men som det efter allt utseende tycktes mig mera bidra till Guds förhärligande, att barnhemmet blefve upprättadt och finge upprätthållas, kunde jag nu äfven innerligt bedja honom sända ansökningar. Därefter åtnjöt jag full frid i mitt hjärta, hvad angick detta ämne, och kände mig vissare än någonsin, att Gud skulle utföra verket. *Följande dag*, den 4 febr., kom den första ansökningen, som efter kort tid efterföljdes af 42 stycken.”

Väntan på hjälp.

21 nov. 1838. “Aldrig hafva medel tröttit oss såsom i dag. Där fanns ej en half penny i de tre husföreständarinnornas händer. Icke förty hade vi en god middag och genom att ömsesidigt i husen hjälpa hvarandra med bröd o. s. v. kunde vi komma igenom äfven denna dag; men för intet af husen fanns medel

till bröduppköp nästa dag. Då jag lämnade bröderna och stystrarna efter bönen kl. 1, sade jag dem, att vi måste vänta och se, huru Herren denna gång skulle befria oss ur nöden. Jag var viss om hjälp, men vi voro i sanning i trångmål. När jag kom till Kingsdown, kände jag mig behöfva mera kroppsrörelse, ty det var kallt; därför valde jag ej närmaste vägen hem, utan gick rundt Clarence platsen. Ett litet stycke från min bostad mötte jag en broder, som vände och gick tillbaka med mig och efter några ögonblicks samtal gaf mig 10 pund st. (\$18.50) att lämnas till bröderna diakonerna för att förse de fattiga troende med stenkol, varma filtar och kläder; äfven gaf han mig 5 pund st. för barnhemmen och 5 pd st. för nödiga utgifter till “Scriptural Knowledge Institution”. Denne broder hade tidigare sökt mig tvenne gånger medan jag var borta i barnhemmen, och skulle jag nu komma en half minut senare, hade jag säkerligen ej träffat honom den dagen. Men Herren kände vår nöd och tillät oss mötas. Jag afsände genast till husmödrarna de fem punden.

Ingalunda besvikna.

21 sept. 1840, måndag. “Inberäknadt det vi hade på hand för de värnlösa och hvad som kom in i går, är dagens behof mer än afhjälpt, och det finnes nog för morgondagen. I dag gaf mig en broder från graunskskapet af London 10 pund st. att användas efter behof. Emedan vi många dagar bedt om penningar för kol-, bibel- och missionskassorna, tog jag allt detta för dem. Denne broder visste intet om arbetet, då han tre dagar förut anlände till Bristol. På detta sätt uppväcker Herren nya hjälpare för att visa sin fortfarande omsorg. De, som förtrösta på Herren, skola icke komma på skam. De, som för en tid hjälpt, skola måhända somna bort i döden, andra kalla i Mästarens tjänst; en del kanske nog önskar att hjälpa som förr, men har ej medel därtill; ännu andra kunna hafva såväl ett villigt hjärta som äfven medel, men se måhända, att Herren vill, att de skola använda dem för något annat ändamål; och om vi af ett eller annat skäl nödgades trygga oss till människor och vore beroende af dem, skulle vi sålunda för visso komma på skam, men stödjande oss på den lef-

vande Guden ensamt, kunna vi ej blifva besvikna eller öfvergifna, hvarken genom död, brist på medel eller kärlek, eller däraf att andra anspråk mellankomma. Huru dyrbart att hafva lärt att under alla förhållanden stå allena med Gud i världen och dock vara lycklig, vetande, att “Han vägrar icke dem något godt, som vandra redligt.”

En stor syndare omvänd.

I redogörelsen för året 1841 säger mr Muller: “Under detta år hörde jag om en af de största syndares omvändelse, jag under hela min vandring hört omtalas. Om och om igen hade jag böjt mina knän med hans hustru och bedt Herren om hans omvändelse, ty hon hade i djupaste själsskval vändt sig till mig efter den grymma behandling, hon så ofta rönt af honom i hans bittra fiendlighet emot henne för Herrens skull, och hans förargelse öfver att ej förmå reta henne till vrede eller få henne att uppträda till själförsvar, gifvande slag för slag. Då det blef som svarast, anropade jag Gud för honom enligt löftet i Matt. 18: 19: “Åter säger jag eder, att om två af eder komma öfverens på jorden, hvilken sak det vara må, som de bedja om, skall den beskäras dem af min Fader, som är i himmelen.” Och nu var denne fruktansvärde förföljare omvänd. Forts.

Ur *Facklan*.

Rättelser.

Att få tidningen fullständigt fri från tryckfel är ju icke tänkbart. I de flesta fall äro dock felet oväsentliga och af sådan art, att läsaren själf utan svårighet kan rätta dem. Ibland händer det emellertid, att den gode sättarenisse “fixar” till ett ord eller en sats, så att det är omöjligt för läsaren att rätta. I förliden månads nummer förekommo ett par tre förargliga tryckfel, som vi härmed vilja rätta. På sid. 6, 3dje spalten, raden 15 nedifrån står om pastor Skans: Någon “kyrkoherde” var han icke; skulle vara: Någon “kyrkherre” etc. På sidan 8, spalten 3, rad 22 nedifrån står: för två och ett halft är *därefter* etc. Skulle naturligtvis vara: för två och ett halft är *sedan* etc. Ett par rader längre ned på samma ställe heter det: och dels var S. (pastor Skans) trött vid det där ideliga *bruket* vid sockenstämmor etc. Det kan nog

hända, att där blir åtskilligt "bråk" vid årsnöten, då stridiga meningar förefinnas: sättaren hade emellertid fått fatt i ett "ä" i stället för ett "å"; det skulle heta: ideliga *bräkel* etc. Hoppas nu, att icke alli för svåra tryckfel förekomma vid uppsättningen af dessa rättelser!

De här nämnda felen voro så mycket ledsammare, som de alla funnos i artiklar rörande den vördade hänsofne pastor Skaus.

Litteratur.

I brytningstid, skizzer ur det svensk-amerikanska folklivet, af C. W. Andeer. Pris i kartoneradt band 35 cents. Rekvireras hos Augustana Book Concern, Rock Island, Ill.

En intressant liten bok på 146 sidor. Innehållet utgöres af 15 själfständiga berättelser grundade, som vi antaga, på verkliga historiska händelser. Boken kan läsas till nytta och nöje. Eftersänd en!

Änglarnas värld, tankar och betraktelser tillägnade den kristliga allmänheten af O. J. S. Liten oktav, 139 sidor. Pris i kartband 25 cents. Augustana Book Concern, Rock Island, Ill.

Tillvaron af en öfversinnlig andevärld är allmänt erkänd. De kristna veta det på grund af Guds ords utsagor, och människor, som helt sakna den gudomliga uppenbarelserns ljus, ana denna hemlighetsfulla världens tillvaro, något, hvarom alla hemiska religioner bära vittne. Det hemlighetsfulla och mystiska utöfvar alltid en stark tjusningskraft på människan och väcker hennes forskningsbegär. Utan Guds ords ljus blifver dock detta forskande ett fraktlöst famlande i mörkret, och de resultat, till hvilka man kommer, äro bedrägliga och opålitliga.

Guds ord innehåller dock icke så litet om denna andevärld, såsom författaren visar i denna lilla skrift, och bibelns framställning är för oss nog, kanske allı hvad vi i vår närvarande tillvaroseform kunna fatta af denna oss engälvande öfversinnliga andevärld. Vissserligen ingår ett spekulativt element i framställningen, något, som väl knappast kan undvikas, då vid behandlandet af en sådant ämne frågor afhjämli framställas, som icke med bestämdhet kunna besvaras, men framställningen som ett helt hvilat utslutande på Guds ords grund. För-

fattaren har på ett klart och koncist sätt lyckats framställa skriftens lära om änglarnas värld. Den lilla skriften är i verklig mening uppbygglig och innehåller "tankar och betraktelser", som skola tjäna läsaren till både varning och tröst. Dr Siljeström har gjort sig känd som författare af god och populär uppbyggelselitteratur, och hans namn är en borgen för att äfven ifrågavarande lilla skrift skall röna välvilligt mottagande.

September-numret af den illustrerade tidskriften *Ungdomsvännen* har utkommit med ett rikhaltigt och omväxlande innehåll och försedd med fina illustrationer.

Denna förträffliga tidskrift rekommenderas på det hjärtligaste till vår ungdom. Den innehåller 32 sidor och utkommer i medio af hvarje månad. Den kostar endast \$1 för helt år och rekvireras hos Augustana Book Concern, Rock Island, Ill.

Hemliga synder.

Jag hörde en gång talas om en herde, som stod och betraktade en örn, som kom sväfvande fram från en klippa. Fågeln flög upp i luften, men i ett ögonblick vardt han ostadig och vacklade i sin flykt. Först sänktes den ena vingen och därpå den andra; och i ett nu föll den stackars fågeln med ökad hastighet ned till jorden. Nyfiken att få veta orsaken till dess fall gick herden och tog upp den. Han såg nu, att, då örnen sist hade hvilat på klippan, en liten orm hade satt sig fast på honom, och då ormen djupare och djupare gnagde sig in, då var det örnen i sin dödsångest sviktade i luften. Då ormen bannit örnens hjärta, då föll han. Har du aldrig sett en man eller en kvinna i församlingen eller i samhället, som steg och steg alltjämt högre; mannen vardt allt mer och mer inflytelserik, stark, som det såg ut, vida känd, mäktig både fjärran och när; men så småningom blef han ostadig, opålitlig, likasom raglande af obstämhet och vankeknod, tills han slutligen föll till marken och låg där i hopplös förnedring, ett skådespel för änglar att gråta öfver och för bespottare och djufflar att begäbba. Du känner icke fallets hemlighet, men Guds allseende öga såg det. Denna försunneelse af bönen; denna förstöttna njuotning af den berusande börgren, denna liderlighet och

otukt, som ingen människa såg, denna hemliga lek med otro och villfarelse, se där den orm vid hjärtat, som störtade örnen ned.

Käre läsare, lär af detta. Var vaksam på dig själf. Låt ingen hemlig orm smyga sig i din barm. Öfva själfukt, så torde du undslippa att falla i tuktarens hand, och dock är äfven detta bättre, om det sker här i tiden, än att falla under hans dom.

Var det ej värdt en penny?

Ur *Budbäraren*.

Barnen kunna ofta inse en sak mycket lättare och klarare än de äldre. Det berättas om en moder, att hon en gång med sin lille son gick till kyrkan. På vägen hem yttrade hon åtskilligt om att det var en torr och andefattig predikan, som prästen hållit. Den lille gossen lyssnade begärligt till moderns ord, men slutligen inföll han: "Men, mamma, du kunde ju inte vänta mera för en penny." Han hade lagt märke till att modern hade blott en cent i kollekten.

Huru irrigt spanar icke det lifliga barnaögat! Och dock finnes det ett öga, hvars blick tränger djupare. Hvarje handling, hvarje ord, hvarje tanke och begär ligga i öppen dager för det ögat. Den ovan nämnda modern gaf dock en cent i kollekten. Tänk, om hvarje åhörare alltid gjorde så! Men man tycker måhända, att hon borde hafva gifvit åtminstone fem, tio, tjugufem eller femtio cents, innan hon företog sig att klandra den erhållna valutan. Men hon gaf dock en penny.

Då någon går till teatern, hvilket vi alls icke rekommendera, kan det ju icke komma i fråga, att man där väntar sig fritt inträde. Nej, man betalar ärligt och redligt, och det i förskott, för den valuta, man väntar att få. Borde icke samma hederskänsla också göra sig gällande i kyrkan? Kavaljeren, som ledsagar sin dam till kyrkan, emedan hon så gärna vill gå dit, betalar naturligtvis hennes spårvasaafgift, likasom han ock vid konserten köper henne inträdesbiljett, och han till och med räknar det som en förmån att så få göra. Hvarför skulle han då icke också bidra till kollekten för både sig själf och henne? Icke må han inbilla sig, att han stiger i hennes anseende, om han låter kollektåfven passera förbi, under det att han läsar, som om han ej såge den eller förstode dess ändamål. Är det värdt någonting att tillbringa en augenäm hvilostund i stillhet och frid att lyssna till och deltaga uti själsupplytande sång och hjärtgripande bön samt att höra predikan om Jesus, världsförsonaren och Frälsaren? Är det värdt något alls, så är det väl värdt åtminstone en penny.

Men då det gäller kyrkan, synes det, som om sonligas rättskänsla voro så beskaffen, att de anse det vara rent

af en synd att gifva något i kollekten. Där hafva de suttit en timme eller två rätt komfortabelt och synbarligen njutit af gudstjänstfirandet, men när kollektståfven eller korgen närmar sig dem, synes intresset vara slut, och deras uppmärksamhet riktas åt helt annat håll. För dem var det väl ingenting värdt att vara i Guds hus, då de ju icke kunna förmå sig till att nedlägga i kollekten ens en penny.

Men hvarför komma de dit? Voro de väl församlingsmedlemmar? Erfarenheten visar, att de som reguliärt betala sin årliga kommunikatavgift, de äro ock de enda, på hvilka man kan lita, då det gäller särskilda uppoffringar för Guds rike. De äro ock de, som rikligast bidra till de vanliga kollekterna, och icke hafva de heller blifvit fattigare för det. Men hvad göra då de andre? Ja, nekas kan icke, att det finnes en och annan, som icke är församlingsmedlem, men som dock bidrager till Guds rikets förkofran med lika mycket penningar som en medlem; men nog äro dessa tämligen sällsynta. Så torde de, som hafva sig ombetroddt att uppbära kollekten, mer än en gång få se utom församlingen stående personer, som söndag efter söndag ingenting lägga i kollekten, ja, icke ens en penny.

Församlingsmedlemmar däremot finnas, som inlägga fem, tio och tjugufem cents i vanliga fall och vid särskilda tillfällen femtio cents och en dollar, och detta utom och öfver den årliga kommunikatavgiften, de nödiga församlings-, konferens- och synodal-subskriptionerna samt de månatliga avgifterna i församlingsföreningarna. Hvad innebär det då att vara en rätt församlingsmedlem? Jo, att man framför allt älskar Gud och hans rike, att man är villig att göra uppoffringar för detta rike och underkasta sig försakelser för dess befrämjande. Men hvar finnes ett sådant uppoffrande sinne? Männe där, hvarest man smickrar sig med en själftagen tanke om guddlighet och uppoffrande sinnelag, under det att man dock såsom regel icke lägger i kollekten ens så mycket som en penny.

Tal och prat, vare sig beröm eller klander, är billigt nog; men personligt arbete och kontanta bidrag tala ett kraftigare språk.

”Ett ord för den vise är nog!”

Var rädd om karaktären.

En god karaktär borgar för att personen är god, då däremot en tve tydlig sådan utpekar personen såsom opålitlig, en, som man under alla omständigheter bör undvika. Allt hvad du gör, gifver dig endera en *dålig* eller *god* karaktär. Gör ej något, som kunde nedfläcka din karaktär.

Ett godt bevis.

”Hur kan ni bevisa, att det, som står i bibeln, är Guds ord?” sporde en högt stående fritänkare en präst.

Det stod just ett brinnande ljus i närheten. Prästen tog detta i handen och sade: ”Hur bevisar ni, att detta är ett ljus?”

Mannen kände det träffande i svaret. I själfva verket var det också alldeles riktigt. Den, som ville ha något bevis för att ett ljus är ett ljus, skulle vi svara: ”Du dåre, ser du icke, att det lyser? Är du stenblind?” Så är det också med Guds ord. Den, som hör ordet och gör därefter, skall själf erfara, smaka och se, att det är sanningens ord till salighet, Guds ord. ”Om någon gör dens vilja, som har sändt mig, skall han förstå, om läran är från Gud eller om jag talar af mig själf,” säger Kristus. C. B.

The Old Firm at the Old Stand Still!

—LEADS IN—

HARDWARE and GROCERIES.

Moscow Hardware Co.

MOSCOW, IDAHO.

TRADE AT

The Boston Store

The Store That
Saves You Money

Every 25 cents you spend entitles you to a chance for a free round trip to the St. Louis World's Fair. Yours may be the lucky ticket!

MOSCOW, IDAHO.

C. V. Delapine, M. D.

Physician and Surgeon

Office over Torsen Drug Store,

MOSCOW, IDAHO.

Madison Lumber Co.

—DEALERS IN—

Lumber, Wood & Coal

MOSCOW, IDAHO.

OSCAR LARSON,

Tyger, Kläder, Skor,
Hattar, Herrekiperings-artiklar och
rosrier.

TROY, - - - - - IDAHO

O. A. LENDE

Skandinavisk Advokat

Praktiserar vid alla domstolar.

Allt arbete utföres Moscov,
prompt och noggrant. IDAHO

GRICE & SON

Furniture

Opp. Moscow Hotel. Moscov. Idaho

Det bästa är alltid det billigaste,
och det är hvad ni får
hos

Geo. Creighton,

parti- och miduthandlare med

**Tyger, Skor och
Kläder.**

SVENSKA TALAS.

MOSCOW, - - - IDAHO

COLLINS & SHERER

Hardware and Plumbing

205 Main Street

MOSCOW, IDAHO.

Adolph Kulhanek

Skomakare

Main Street. - Moscov, Idaho

D. H. HOLMAN

♦ DENTIST ♦

Teeth extracted without pain by use of
local anesthetics. No hypodermic
needle. Only best material used.

MOSCOW, IDAHO.

HEARD & HUMPHREY

Grocerihandel

MOSCOW, IDAHO.

The First National Bank

of Moscov, Idaho.

Äldsta och största bank i Latah County. Särskild uppmärksamhet ägnas växlar till utlandets alla delar.

A. N. Bush, President. W. L. Payne, kassör.
Warren Truitt, v. Pres. B. L. Jenkins, bitr. kassör.

Spotswood & Veatch

Brokers

Real Estate, Insurance
Loans & Rentals

MOSCOW - - - IDAHO

För erhållande af de BÄSTA och STILIGASTE

Fotografier

—BESÖK—

H. ERICHSON
MOSCOW, IDAHO.

J. A. BJÖRKLUND

tillbandahåller ett godt urval af

VAGNAR OCH FARMREDSKAP.

Kom och bese dem.

TROY, - - IDAHO.

Olson & Johnson

Möbel- och

Järnvaruhandel.

STORT LAGER. PRISERNA DE BILLIGASTE.

Troy, Idaho.

L. A. Torsen

Dealer in

Drugs, Patent Medicines, Toilet Articles,
Stationery, School and Office Supplies, etc.,
Paints, Oils, Varnishes and Brushes.

Main Street, Moscow, Idaho.

DAVID & ELY

DEPARTMENT STORE

The largest and best stock of goods in North Idaho. Call and look the stock over.

MOSCOW, - - - IDAHO.

Moscow Nurseries

Home Grown Fruit Trees Are the Best.

We have the finest lot of trees ever grown.

Send in your orders by mail.

MOSCOW NURSERIES,

F. L. WHITE, PROP. Moscow, Idaho

H. P. EGGAN, Skandinavisk Fotograf.

Gör mig ett besök.

3:dje gatan. - Moscow, Idaho.
Nära G. A. R. Hall.

THE GEM CITY HARDWARE COMP., Ltd.

Järnvaruhandel,

BLECKSAKER och STOVAR.

MOSCOW, IDAHO.

You can get everything cleaned,
"Your character excepted,"
at the

Moscow Steam Laundry

Motter, Wheeler Co.,

The Leaders.

MOSCOW, IDAHO.

"Den som spar, han har." Spara
10-centaren, och dollarn är Er.
Insätt Edra besparingar i SPOKANE
& EASTERN TRUST CO:S spar-
banksafdelning. Intresse betalas i
januari och juli.

SPOKANE & EASTERN TRUST CO.,
Moscow, Idaho.

SVENSK SKOHANDEL.

Stort lager af alla slags skodon, såsom

SKOR, STÖFLAR, GALOSCHER, m. m.

Gör mig ett besök.

Gust. E. Wersén, La Conner, Wash.

Will E. Wallace

JUVELERARE och

.... OPTIKUS

Spicer Block. - Moscow, Idaho.

Third St. Market

Fresh and Salt Meats

Fish and Poultry

FRANK PRICE, ägare. MOSCOW, IDAHO.

T. TOBIASON

DEALING IN

Lumber, Sash & Doors

Main Street, Moscow, Idaho.

CHILDERS & CHILDERS

Fresh and Home-made

Candies, Ice Cream and Soft Drinks

MOSCOW, IDAHO.

HAGAN & CUSHING

tillbandahålla allt som hör till en väl
sorterad

Köttthandel.

BUTIK Å MAIN STREET.

Högsta kontanta pris betalas för biff
fäsk, färskött och fjäderfä.

R. HODGINS, Druggist och Kemist,

Stort förlag af skol- och andra böcker
samt utrustning för kontor och skolor.Kom in och bese mitt nya lager af
svenska och norska Böcker, Biblar och
Testamenten.

Moscow, Idaho.

E. C. Lloyd,

Carriages, Buggies and Saddle Horses.

Livery, Feed and Sale Stables.

Give us a call. — Moscow, Idaho

Augustana och Augustana Journal
kostar endast \$2.00 pr år.

Issued the 15th every month
by Lutheran Augustana Book Concern,
Rock Island Ill.

Salusin

botar Reumatism, Sciatica, Gout,
Malaria, Blodförgiftning,
Hämorrojder och Hudsjukdomar.

SALUSIN är ett giftfritt medel, som hastigt upptages af blodet och renar detsamma från bakterier (germs) och andra giftiga ämnen. Salusin kostar \$1.00 flaskan, tre flaskor \$2.50, och sändes fraktfritt till alla, som insända detta pris.

"Jag har en längre tid lidit af reumatism (gout) och till följd häraf varit mycket svullen i fötterna och fotlederna. Tidtals kunde jag ej sova om nätterna, och mina svåra plågor gjorde mig mycket nervös. Jag läste om Salusin i en tidning och eftersände genast en flaska. Efter

att hafva använt Salusin några dagar försvann värken, jag började genast sova godt, svullnaden aftog dag efter dag, och skinnet fick så smånäringom sitt naturliga utseende."

NILS ANDERSON, 365 N. State Street, Chicago, Ill.

THE SALUSIN INHALER är den lämpligaste apparat för inandning af Salusin. Sålunda använd botar Salusin Astma, Bronchitis och Katarr. The inhaler kostar \$1.00, en inhaler och en flaska Salusin \$1.50, och sändes fraktfritt.

THE SALUSIN TABLETS äro ett behagligt medel för Förstopning och Lefversjukdomar och verka utan att försorsaka smärta samt utau att försvaga magen och tarmkanalen. Pris 25 och 50 cts, porto fritt.

Agenter önskas. Skrif efter andra intyg.